

ning. „Hvad skulde egentlig have forandret mig? Jeg er Frøken Tønnesen nu, som jeg var det den Gang; og mit Livs mellemliggende Roman kunde jeg saamænd nedskrive bag paa et Visitkort. Saa-dan er nu en Gang Livet for os ugifte Damer.... Men med Dem er det en anden Sag. Jeg er ikke saa fremmed for Deres Oplevelser, som De maa-ske tror. Jeg havde for et Aarstid siden den For-nøjelse at stifte Bekendtskab med Deres Søster, Generalkonsulinde Torm, og med Deres Broder, Kammerjunkereren. Deres Søster og jeg er siden bleven gode Veninder. Hun er fortryllende, ikke sandt? Hun har ganske indtaget mig med sit fine, kvindelige Væsen. Som De kan vide, har vi undertiden ogsaa talt om Dem . . . hun beklager sig for Resten ofte over, at hun næsten aldrig hører noget fra Dem.“

Emanuel var bleven opmærksom. Han begyndte at tænke paa, om der maaske — trods Frøkenens Forsikringer — alligevel skulde skjule sig lidt Spioneri bag dette Besøg. Og skulde hans Familie muligvis have en lille Finger med i Spillet her?

„Jeg har altsaa, allerede inden jeg kom her-til, vidst lidt om, hvilken stor og indflydelsesrig Mand De er bleven herude, hvilken Omvæltning